Luiheid, een symptoom van zelfvervreemding. Vragen en antwoorden

over de invloed van gespannenheid en het niet accepteren (1)
over het zoeken naar en contact hebben met je ware zelf (2)
over rationaliseren als vorm van huichelarij (3)
over kind blijven als verdediging, angst voor verandering (4)
over het niet kortwieken van je drang om te praten (5)
over het beste huiswerk (6)
over het onderscheid tussen je opgelegde en je ware zelf (7)
over de spirituele ontwikkeling van een misdadiger (8)
over verschillende ontwikkelingniveaus binnen één familie (9)
over zonde, ziekte en neurose in de geestelijke leringen (10)
over suggesties voor het interpreteren van dromen (11)
over ongeduld als mensen de waarheid niet accepteren (12-14)
over actief en passief zijn en je ware zelf (15,16)

19 januari 1962
lezing 96

"Gegroet, dierbare vrienden. Zegeningen voor jullie allemaal. Gezegend zijn jullie werk, jullie inspanningen, jullie volharding, jullie streven op dit pad. Mogen steeds meer mensen de vreugde van het jezelf echt onder ogen zien ontdekken, hoe pijnlijk dat in het begin misschien ook lijkt, want er is geen grotere veiligheid. Ik mag wel zeggen dat er geen *andere* veiligheid is dan het steeds meer individu worden, dan de veiligheid van het je echte zelf worden. Je kunt dit op geen enkele andere manier

bereiken dan door datgene wat foutief en illusoir is onder ogen te zien. Je kleine zelf hindert deze poging misschien, probeert er misschien bagatelliserend over te doen om zo de ware aard ervan niet te erkennen. Luister niet naar de stemmen van dit 'kleine zelf' die je een kant op willen trekken die lijnrecht staat tegenover de ware veiligheid en de ervaring van het leven waarvoor je bestemd bent.

Ik beloofde jullie om deze avond aan het beantwoorden van jullie vragen te wijden. Ik zou echter graag eerst nog wat aan onze laatste lezing over zelfvervreemding[1] willen toevoegen. Hoewel er nog veel meer over te zeggen is, zou ik in dit verband aan een speciaal punt aandacht willen schenken. We bespraken sommige uitdrukkingsvormen en symptomen van zelfvervreemding zoals: wanneer je niet met jezelf in je eigen werkelijkheid of met anderen in hun werkelijkheid omgaat; wanneer je jezelf niet in je ware kracht ervaart; wanneer je je niet met jezelf en de werkelijkheid maar in plaats daarvan met de opgelegde lagen van je persoonlijkheid identificeert; wanneer je meer op de openbare mening dan op je eigen overtuigingen vertrouwt, op schijnoplossingen en verdedigingsmechanismen die je in de loop der jaren met veel ijver hebt opgebouwd,

Heel veel mensen worden door een gevoel van vermoeidheid en zelfs apathie weerhouden van echt leven. Dit maakt misschien zelfs dat je je boos en schuldig voelt over wat gewoonlijk luiheid wordt genoemd. Dit is ook een symptoom en een van de vele gevolgen van zelfvervreemding. In het algemeen wordt echter aangenomen dat luiheid een simpele 'fout' is. Dit is een heel oppervlakkige manier van kijken. Het is niet een fout die je alleen door je wil de wereld uit kunt helpen. Maar je zult erover heen komen als je de betekenis ervan begrijpt en naar de wortel van de werkelijke inhoud van luiheid - een gevolg van zelfvervreemding - zoekt. Want als je werkelijk in het centrum van je wezen verankerd bent, zul je niet lui zijn. Je zult niet apathisch zijn. Je zult niet de wens hebben om gewoon niets te doen. Je zult van de periodes met rust en ontspanning genieten maar dit heeft niets met luiheid en apathie te maken. Je zult in de volle levensstroom staan waarbij je elke dag en elke activiteit weer enthousiast tegemoet treedt. Hoe meer je van jezelf vervreemd bent, des te minder is dat mogelijk. Hoe minder je van jezelf vervreemd bent, des te meer zul je deel aan het leven hebben en het in haar volheid ervaren. De noodzakelijke energieën zullen zichzelf voortdurend vernieuwen en aanvullen.
Het verliezen van energie is in werkelijkheid geen kwestie van leeftijd,

[1] Lezing 95 'Vervreemding van het ware zelf en de weg terug' (Noot vertaler)

vrienden. Hoewel het klopt dat een jong mens een bepaalde voorraad energie heeft die ongeacht het aantal belemmeringen wordt verbruikt, wordt het vernieuwingsproces in de mate dat je van jezelf vervreemd bent, gehinderd als deze energie eenmaal is verbruikt. De mens ziet dus de uiterlijke manifestaties – het minder worden van energie bij het ouder worden – en heeft daar een oordeel over in plaats van naar de oorzaak en de onderliggende werkelijkheid te kijken. Op het ogenblik dat je zo denkt, vrienden, ben je verkeerd bezig en zulk verkeerd denken blokkeert de weg. Dat doet een deur dicht. Je koestert dan een illusie. Je ziet dan niet de waarheid maar een uitdrukkingsvorm aan de oppervlakte.

Wanneer je de laatste lezing in zijn geheel begrijpt, de diepte en volle draagwijdte ervan beseft - en dit kun je alleen doen door hem op jezelf toe te passen – zul je je realiseren dat wat je dikwijls gauw en oppervlakkig voor ‘ouder worden’ uitmaakt niets anders is dan een uiteindelijk product van je zelfvervreemding.

Dwangmatige hyperactiviteit stamt van dezelfde wortel en is alleen maar iets opgelegds. Het is jouw gevecht tegen de luiheid die je afkeurt, en je weet niet hoe je hem op een constructieve en effectieve manier kunt bestrijden. Je vecht er niet mee door het begrijpen van de oorzaak en de oorsprong maar je vecht tegen een van de vele symptomen van de oorzaak. Ik hoef jullie niet te vertellen dat de remedie niet erg betrouwbaar is.

Dus dwangmatige hyperactiviteit en luiheid en apathie stammen beide van precies dezelfde wortel. Je zult ontdekken dat hyperactieve mensen een nostalgisch verlangen naar lui zijn en nietsdoen hebben.

Je kracht, energie en levenslust kunnen alleen aangevuld worden als je in het centrum van je individu-zijn bent; wanneer je niet langer huichelt en illusies koestert. Het werk dat je op het pad doet, *moet* – vooropgesteld dat je dat echt wilt – dit resultaat tot gevolg hebben, dit prachtige resultaat dat zo’n voortdurende vreugde is en dat op zichzelf het leven zinvol en productief maakt. Pas dan zul je de activiteit ontdekken die op zichzelf zinvol voor je is en waarmee je één bent. Pas dan zul je datgene ontvouwen waarvoor je bestemd bent.

Er is geen mens die zich niet op het vlak van huichelarij beweegt. Wij zijn daar in veel voorgaande lezingen en in jullie privé-werk uitgebreid op ingegaan. Het is nu echter belangrijk dat jullie het verband tussen huichelarij en zelfvervreemding met al haar vertakkingen en gevolgen

leggen. Probeer de subtiele voorwendsels te vinden want dat vormt de enige sleutel tot het je bewust worden van je werkelijke zelf.

En nu, vrienden, ben ik klaar voor jullie vragen."

VRAAG: Ik wil U vragen hoe ik mijn tekortkomingen kan leren overwinnen; zo dat ik het waardig word mijn man - die 5 april 1960 is overleden - weer te ontmoeten. Ik vraag U uit de grond van mijn hart om contact met mijn man aan gene zijde op te nemen, zodat hij zijn speciale wensen voor mijn ontwikkeling nog aan de instructies die ik hoop te krijgen, kan toevoegen. En ik vraag U met klem om die instructies niet alleen maar in de vorm van een globale aanwijzing te geven. Ik wil zo graag horen wat ik, rekening houdend met mijn grenzen als menselijk wezen dat nog belemmerd wordt door een fysiek lichaam, precies moet doen. Ik ben nog maar nauwelijks verder gekomen dan dat ik mijn tekortkomingen zie. En ik zou dankbaar zijn voor aanwijzingen over fouten die ik zelf nog niet heb opgemerkt. (1)

"Mijn beste kind, Ik wil heel graag contact met je man zoeken. Maar laat ik je eerst vanuit mezelf zeggen wat ik heel duidelijk kan zien. Wees niet zo vreselijk gespannen. Denk niet dat je inspanningen, hoe prijzenswaardig en wenselijk ook, afhankelijk zijn van het terugvinden van je partner. Dat is beslist niet zo! Als dat zo was, als de wereld op die manier gemaakt was, zou het inderdaad een wrede schepper zijn! Je kunt vertrouwen op de zekerheid dat de schepping liefde is. Je gelooft in Gods liefde, nietwaar?" *(Ik kan me maar niet over het opstandige gevoel heen zetten dat God me mijn man heeft afgepakt)*. "Ja lieverd, maar zie je niet dat je juist zo overspannen en dwangmatig bezig bent omdat je de feiten niet kunt accepteren? Als je niet zo opstandig was, zou je jezelf ook niet zo hoeven te kwellen. In zo'n geestestoestand kan niemand zich echt ontwikkelen, al doet hij nog zo zijn best. Als je drijfveer om je te ontwikkelen voortkomt uit je angst dat je anders je partner niet meer terug zult zien, dat je niet goed genoeg bent, dan komt die angst voort uit je eigen verbitterde en onredelijke opstandigheid. En op zo'n basis is groei echt niet mogelijk.

Daarom is het voor jou aangewezen dat je eerst aan deze opstandigheid en de daaruit voortvloeiende opgewondenheid werkt. Nu zijn deze opstandigheid en die opgewondenheid nog je voornaamste drijfveren om te willen groeien. Ik verzeker je dat deze ongezonde en zelfvernietigende emoties moeten verdwijnen voordat je aan het naar boven klimmen kunt beginnen. Allereerst moet je dus leren de werkelijkheid te aanvaarden. Als

je de wereld zoals die is meer zou accepteren, zou je ook jezelf meer accepteren. En als je jezelf meer zou accepteren, zou je meer vertrouwen in het leven hebben, in de levenskrachten, in God en in de schepping, in de wijsheid en de liefde van die schepping. Maar het niet accepteren maakt je blind, egocentrisch en bang. Alleen door te leren aanvaarden, kun je de toestand van innerlijke ontspanning bereiken die je nu zo heel erg mist. Dat betekent niet dat je niet moet proberen je verder te ontwikkelen. *In feite is dit de ontwikkeling waar je zo verschrikkelijk naar verlangt*. Elke stap op je ontwikkelingsweg vraagt van je om de nadruk weer op iets anders leggen, om andere onderwerpen aan te pakken. Voor jou kan er nu van verdere ontwikkeling geen sprake zijn tenzij je dit punt onder de knie krijgt. Wie kan er nu ook maar iets, al was het het meest onbeduidende op de wereld, in zo'n overspannen angstige toestand als waarin jij je bevindt en die het gevolg is van je innerlijke opstandigheid voor elkaar krijgen! Ik zeg je in alle oprechtheid: zelfs als je helemaal niet meer aan jezelf zou werken maar slechts zou bereiken dat je je opgewondenheid en opstandigheid loslaat, zou dat je verder brengen dan al dat ontdekken van fouten en al die zelfbeschuldigingen zonder dat je datgene loslaat wat die zelfbeschuldiging voor jou zo noodzakelijk maakt. Het innerlijke schrikbewind waaraan je je zo vastklampt en dat je niet los kunt laten, is juist deze opstandigheid en dit onvermogen om het leven - en daarom ook de dood - te aanvaarden. Als je alleen dit nu helemaal in je op kunt nemen, zul je jezelf van heel veel bevrijden! En geloof me, de hereniging met je partner hangt niet af van wat je doet of niet doet. Dat is alles wat ik je op dit moment kan zeggen. Verder zal ik graag contact met je partner opnemen en het je dan laten weten." *(Dank u.)* "Begrijp je wat ik zeg?" *(Misschien. Ik weet het niet zeker.)*

VRAAG: Wanneer en hoe kun je, bij het zoeken naar je ware zelf, voelen dat je een bepaald deel bereikt hebt; met andere woorden dat je er echt helemaal contact mee hebt? (2)

"Voor je kunt voelen wat je ware zelf is, word je je eerst heel sterk bewust van een zekere onechtheid, een schijn ophouden, hoe subtiel dat ook moge zijn. Schijn ophouden niet alleen in de zin van hoe je op anderen wilt overkomen maar ook voor wat betreft je hele manier van leven. Je gedrag en houding berusten vaak ongemerkt op een doen alsof. Als je dat eenmaal in de gaten hebt, ben je veel dichter bij de verwerkelijking van je ware zelf dan je misschien denkt, vooropgesteld dat je tenminste niet in deze moeilijke fase verwikkeld blijft. Als je dan het innerlijke besluit neemt om niet langer de schone schijn te willen ophouden, wat eerst een geweldig riskante onderneming lijkt, dan zul je

tenslotte je ware zelf ontdekken. Alleen door in de schijnbare leegte zonder voorwendsels te stappen, alleen door die valse veiligheid los te laten, heb je een kans om de waarheid - dat wil zeggen, je ware zelf te vinden. Pas als je het risico van de onveiligheid zonder schijn aandurft, vind je de werkelijke veiligheid in je ware zelf. Je moet eerst kiezen voor het waagstuk om je leven alleen op je eigen verdiensten in plaats van op schijnverdiensten te baseren. Om te beginnen moet je gaan zien dat je dat vaak doet; dat je met dat schijn ophouden iets bepaalds probeert te bereiken. En vervolgens moet je bereid zijn datgene wat je met dat gedrag probeert te bereiken, op te geven - als je het niet louter door eigen verdiensten kunt krijgen. Alle kans dat je het juist pas krijgt, als je zowel de schijn hebt losgelaten als dat wat je alleen op die manier meende te kunnen krijgen.

Als je eenmaal zover bent, zal er een nieuwe kracht in je varen en je zult door dit vermogen om los te laten, merken dat er een nieuwe kracht en veiligheid in je groeien die vergezeld gaan van allerlei neven-verschijnselen en positieve kettingreacties. Je begint voor het eerst jezelf niet langer als hulpeloos te ervaren. Ga steeds als je te maken krijgt met iets wat je hindert bij jezelf na of je je hulpeloos voelt. Is dat zo, dan weet je nu - door alles wat hierover is gezegd - dat er een kern van zelfvervreemding aanwezig is, van een onvermogen om los te laten, van een schijn ophouden dat in dit geval niet werkt. Als je eenmaal ontdekt en volledig beseft hebt hoe *jij* aan deze ongunstige situatie hebt bijgedragen, dan is dat een gevoel van je ware zelf. Als je je innerlijk anders gaat richten doordat je je niet langer van anderen of van de omstandigheden afhankelijk voelt maar jezelf werkelijk doorkrijgt en je probleem bij jezelf houdt, dan zal zelfs zo'n minder prettige ontdekking je een ervaring van werkelijkheid, dus van je ware zelf geven. Hier zit jullie grootste weerstand. Je wringt je in duizend bochten om jezelf en anderen er maar van te overtuigen dat het in dit geval toch anders ligt. Ook al ben je er in theorie misschien van overtuigd dat niemand een hulpeloos slachtoffer is, dat iedereen zijn eigen leven en lot vormgeeft, toch bewaar je altijd enige reserve wanneer het om dat ene speciale probleem gaat waar je zelf mee zit. En je doet alles om te bewijzen dat het hier om iets anders gaat; dat dit echt los van jou zelf staat. Als je eenmaal van koers bent veranderd en niet langer weigert te zien hoe *jij* deze situatie hebt geschapen - niet in je eentje, niet zonder de bijdragen van anderen en ook niet omdat je zo 'slecht' bent, maar gewoon uit onwetendheid, als gevolg van je vervormde denkbeelden en kortzichtige verdedigingen - als je dat eenmaal echt ziet, zul je zelfs nog voordat je destructieve opstelling is verdwenen, in dat volledig erkennen en ervaren

je ware zelf vinden. Je voelt een nieuwe kracht in je komen. Is dit een antwoord op je vraag?"

VRAAG: Ja. U noemde huichelarij. Is het alleen huichelarij die de zaak vertroebelt? (3)

"Nee, niet alleen, maar op een of andere manier wel in belangrijke mate. Ieder mens heeft wel iets van een subtiel schijn ophouden. Er is niemand die geen schijnoplossingen en geen geïdealiseerd zelfbeeld heeft. Beide komen voort uit een doen alsof. Beschrijf het duidelijk en je hebt een belangrijke sleutel tot je werkelijke zelf te pakken. Rationaliseren bijvoorbeeld is ook een vorm van doen alsof. Een rationalisatie van de waarheid wordt dan ook een huichelarij. Kun je dat begrijpen?" *(In de vorm van een motivatie?)* "Ja, en in de vorm van het *gebruiken van een waarheid* en het verschuiven van de werkelijke kwestie naar een ander punt. Op zichzelf is de waarheid waarop je leunt misschien deugdelijk maar je gebruikt hem misschien als een stijf kaft voor iets anders. En op die manier wordt hij een voorwendsel."

VRAAG: Toen ik met U begon te werken, voelde ik me heel erg bang. Op een dag was ik bang omdat ik niet langer bang was. Wanneer ik dat gevoel heb, voel ik hoop. Nu heb ik dat gevoel niet en ik weet niet waar ik bang voor ben. Waarom kan ik met alle kennis die ik heb opgedaan dit nog steeds niet loslaten en het patroon in mezelf veranderen? (4)

"Zie je mijn zoon, je angst is gebaseerd op verandering zelf, het opgeven van de krukken uit je kindertijd. Dit is op zichzelf een heel menselijke en algemene fase waar je op dit pad doorheen gaat. Nu is in jouw geval, zoals je weet, je verdedigingsmechanisme juist dat van kind willen blijven. Je angst is een deel van de hulpeloze baby die dat moet blijven om veilig te zijn. Niet langer een hulpeloze, bange baby zijn geeft jou de indruk dat de mensen je niet langer beschermen en daarom is het moeilijk om te veranderen. Je wilt niet op je eigen benen staan. Je wilt de krukken die eens zo veilig hebben geleken, blijven gebruiken. Dus je bent nu verdeeld. Een deel van je wil veranderen, een ander deel is daar bang voor. Het kost misschien nog wat meer tijd voordat je het ontkennende deel ervan overtuigt om wat flexibeler te worden en samen met de rest van je op te groeien. Dat deel gaat een laatste gevecht aan met het loslaten van alle oude verdedigingen."

VRAAG: Ziet u, ik word in mijn persoonlijke werksessies al een plaag

voor het medium door het praten over de bijgeloven die ik heb. Ik was me heel lang van deze bijgeloven niet bewust en heel plotseling duiken ze weer op. En ik word op deze manier moe van mezelf. Ik wil niet eindeloos doorgaan met dezelfde verhalen zoals een gebarsten grammofoonplaat. (5)

"Als dat je bezighoudt en je de drang voelt om erover te praten, is dat nodig want anders zul je er nooit klaar mee zijn. Je zou je praten hierover niet met je verstand en je wil moeten kortwieken. Wanneer er een drang is, bestaan daar een innerlijke reden en noodzaak voor."

VRAAG: U placht me huiswerk te geven. Hebt U nu iets voor me? (6)

"Er zijn op dit pad stadia waarin het beste huiswerk daaruit bestaat dat je je recente werksessie nog eens doorloopt. Probeer het toe te passen en neem dan jezelf, je reacties en emoties vanuit dat gezichtspunt waar. Probeer om je gevoelens waar te nemen en kijk wat ze werkelijk te vertellen hebben. Vertaal je emoties. Dit is altijd het allerbeste huiswerk." *(Dank u.)*

VRAAG: Ik wil iets vragen over zelfvervreemding. Je kunt bijvoorbeeld als meisje een bepaald beeld hebben van hoe je wilt zijn als je volwassen bent, een opgelegd beeld. En in de loop van de tijd groei je ook werkelijk naar dat ideale plaatje toe. Als je dan op dit pad bezig bent, weet je op een gegeven moment niet meer wat nu je ideaalbeeld is en wat je echte zelf. Er ontstaat verwarring, omdat een deel van je werkelijk met dat ideaalbeeld is gaan samenvallen. En daardoor is het heel moeilijk onderscheid te maken tussen het ware zelf en het opgelegde zelf. (7)

"Het is niet nodig dat je hierover tot een besluit komt door je af te vragen wat wat is. Want zolang deze vraag je bezighoudt, is je ware zelf niet aanwezig. Als dat zich eenmaal toont, zul je niet meer twijfelen. Een van de opvallende kenmerken is juist de absolute zekerheid die je voelt. Als ik zeg: absolute zekerheid, dan heeft die natuurlijk geen betrekking op het leven als zodanig. Veel mensen hebben daar een heel verkeerd idee over. Zij denken: als ik volwassen zou zijn, zou ik altijd overal zeker van zijn. Dat is natuurlijk niet waar. Ik heb hier vroeger al eens over gesproken en ik zeg het nu opnieuw. Want je bent in het leven niet altijd veilig en zeker. De volwassen mens zal de onzekerheid van het leven aanvaarden en daarmee omgaan; de onvolwassen mens niet. Maar wat je

eigen zelf betreft, wat je wilt, denkt en voelt, hoe je anderen en jezelf, een begrip, een idee, een overtuiging ervaart, daarin zul je je zeker voelen; niet dat het per se *goed* is, maar wel dat *jij* het bent, die dit zo voelt en beleeft. En vermoei jezelf niet met op een verstandelijke manier onderscheid tussen het ware en opgelegde zelf te maken zolang je die toestand nog niet hebt bereikt. Het is meer een kwestie van voelen, van jezelf ervaren in relatie tot anderen, tot de wereld en het leven, en tot jezelf. Je kunt je beter afvragen: waarom voel ik dit zo? Waarom wil ik dit of dat? Wat voor gunstige uitwerking heeft dit voor anderen en voor mijzelf? Wat voor ongunstige of zelfs destructieve uitwerking heeft dit voor anderen en voor mijzelf? En als het niet echt is, wat zijn dan de negatieve gevolgen? Zoek in jezelf naar de motieven voor dit ideaalbeeld dat heel goed je geïdealiseerde zelfbeeld zou kunnen zijn."

VRAAG: Is een misdadiger, bijvoorbeeld een recidivist, altijd iemand met een geringe geestelijke ontwikkeling? (8)

"Ik ben heel voorzichtig met generalisaties. Het kan zo zijn, en het kan ook een onregelmatigheid in de ontwikkeling zijn. Wat ik onlangs bij een minder kras geval dan wat jij nu aanhaalt, uitlegde is hier misschien van toepassing; een deel van de persoon is tot op zekere hoogte ontwikkeld en een ander deel is naar verhouding sterk achtergebleven. Bij zo'n wanverhouding moet de innerlijke frictie die daar het gevolg van is een uitweg vinden. Zulke uitwegen krijgen soms de vorm van asociale daden. Dan is de misdadigheid een uitlaatklep om de innerlijke druk te verminderen."

VRAAG: Hebben de leden van eenzelfde familie altijd hetzelfde ontwikkelingsniveau? (9)

"Oh nee, helemaal niet! In één mensenfamilie kun je leden van heel verschillende geestelijke families aantreffen."

VRAAG: Waarom werd in vroeger tijden in alle geestelijke leringen over zonde in plaats van ziekte en neurose gesproken? (10)

"Wel vrienden, omdat het geen enkel verschil maakt. Het is hetzelfde. Je hoeft alleen maar naar de geschiedenis te kijken en dan zul je zien hoe de mensen de zieke mens net zo hard verachtten als de zondaar; zieken werden uitgestoten. Het is pas sinds kort dat hierin verandering is gekomen. Pas nadat deze verandering een feit was, werd het belangrijk om niet zo de nadruk op zonde en kwaad te leggen om zo de verachting

en de arrogantie niet aan te moedigen. Het is nog maar heel kort geleden dat men over geestelijk zieke mensen op dezelfde manier dacht als over misdadigers. En het kan nog wel een tijdje duren voordat mensen niet meer op anderen neerkijken omdat ze zorgen hebben, ziek, neurotisch of geestelijk minder ontwikkeld zijn. Dus dit is een kwestie van algemene ontwikkeling van de mensheid en haar visie en niet een kwestie van het woord dat je gebruikt. Het is eerder een kwestie van oordelen over en verachten van anderen dan van begrijpen en liefhebben en helpen. Hoewel ziekte en zonde hetzelfde zijn, zal iemand met een geringer waarnemingsvermogen op beide neerkijken en zal iemand met een groter waarnemingsvermogen begrip voor de ander hebben en helpen en zich niet 'boven' de ander voelen staan. Ze zijn allebei hetzelfde maar de manier waarop je reageert, telt en niet het woord dat je gebruikt. Het woord is altijd van secundair belang. Het doet er niet toe welk woord je gebruikt; het zal vervormd worden als de innerlijke waarnemingservaring beperkt is. En wanneer de innerlijke waarnemingservaring in overeenstemming met iemands vermogen het hoogst mogelijke niveau bereikt dan zal het woord niet worden misbruikt. Of beter gezegd, ongeacht het woord dat je gebruikt, het gevoel zal juist zijn.

VRAAG: Kunt U ons enkele suggesties geven voor het interpreteren van dromen? (11)

"Ik geef ze voortdurend. Bij de manier van werken van deze groep wordt dat voortdurend gedaan. Laat me er hier enkele woorden aan wijden aangezien deze vraag nu opkomt. Een van de gevaarlijkste dingen bij het interpreteren van dromen is generaliseren; wees daar attent op. Gebruik altijd de persoonlijke, subjectieve associaties – wat je denkt, voelt en ervaart in verband met de gebeurtenissen in je dromen. Het vermogen en de neiging van de mens om van zijn onopgeloste problemen, van zijn conflicten, van dat deel in zichzelf weg te vluchten waarin hij illusies is blijven koesteren en onvolwassen is gebleven, maakt dat hij soms een hoogst spirituele betekenis aan dromen toekent die al of niet waar is. Hij objectiveert de droom liever dan dat hij nagaat wat de subjectieve betekenis is. Let hier goed op, vrienden. Ook al zou een droom zo nu en dan en in heel zeldzame gevallen een betekenis hebben die van buitenaf komt, hij bevat *altijd* een speciale boodschap van je eigen ziel. Het is van oneindig veel meer belang om deze boodschap te ontdekken dan een troostende, plezierige boodschap van buitenaf te krijgen.

De angst van de mens om zichzelf onder ogen te zien, maakt dat hij zich van de opbouwende boodschappen die zijn ziel voortdurend naar hem

uitzendt, afwendt. En hij weigert om deze boodschappen te lezen, niet alleen omdat het niet altijd makkelijk is om ze te lezen – het kan tijd kosten, inspanning vergen, geduld vragen en heel veel innerlijke wil vereisen alsmede hulp van anderen die in staat zijn om te helpen – maar ook omdat de mens ervan houdt om fijne en plezierige dingen te horen. Wanneer hij een veel meer opbouwende en productievere stem van liefde hoort die soms iets te zeggen heeft wat op dat moment niet zo plezierig is, wordt hij zo verblind dat hij zelfs deze liefde niet voelt en ziet en gewaarwordt. Hij is er blind voor omdat hij heel diep van binnen liefde verbindt met dat wat plezierig en gemakkelijk is – en dat is ongelukkigerwijs niet altijd de waarheid. Liefde die productief is, moet soms kritisch zijn. Of dit op dromen van iemand anders of op je eigen dromen slaat, je reactie is in beide gevallen vaak dezelfde; je wendt je ervan af.

Je eigen dromen zijn boodschappen van liefde hoewel ze jou soms iets openbaren dat je op het eerste gezicht niet wilt weten. Neem de moeite om ze te ontcijferen zelfs als je er in eerste instantie voor terugschrikt door te proberen ze te vergeten, door te proberen hun betekenis vanwege hun klaarblijkelijke onzin te bagatelliseren. Of door te proberen er een prachtige, vleiende boodschap uit de geestelijke wereld in te zien. De boodschap komt uit je ziel en is veeleer instructief dan vleiend. En dat is de *werkelijke* geestelijke wereld. Het wijst op datgene wat er werkelijk in je omgaat, wat nu hier is.

Om je vraag specifiek in termen van regels en voorschriften te beantwoorden is onmogelijk; daarvoor komt er teveel bij kijken. Ik heb dit met mijn medium in een doorgaand trainingsproces dat jaren duurde, gedaan. De vruchten van deze training worden voortdurend gebruikt en dit is de enige manier om te leren. Je kunt niet iets leren dat steeds aanwezig en levend is door het leren van een paar regels, door het aanhoren van een paar woorden; dat zou alleen maar misleidend zijn. Als je iemand die een vreemde taal spreekt, zou vragen om je daar iets over te vertellen zodat je deze zelfde taal zou kunnen gaan spreken, wat zou er dan gezegd kunnen worden dat je zou helpen? Je dromen zijn een taal en het kost behoorlijk veel tijd om die te leren. Totdat je deze vreemde taal geleerd hebt, heb je een vertaler of tolk nodig. Dan begin je hem stukje bij beetje zelf te leren afhankelijk van hoe groot je talent voor het leren van deze taal is en hoeveel inspanning je je getroost."

VRAAG: In onze laatste sessie wierp een van onze vrienden die er nu niet is een vraag op die u als agressief karakteriseerde maar die u heel mooi beantwoordde. Deze situatie doet zich

herhaaldelijk voor. Ik merk bijvoorbeeld dat ik soms ongeduldig wordt als mensen de waarheid zoals ik die ontdekt heb niet accepteren. En sommige van ons lieten in onze gesprekken eenzelfde soort ongeduld zien. Ik vraag me af of u ons zou kunnen vertellen hoe we met dit soort situaties om kunnen gaan? (12)

"Je kunt dit belangrijke en algemene probleem alleen aanpakken als je het volgende begrijpt: een dergelijk ongeduld kan uit heel verschillende, innerlijke bronnen voortkomen. Er bestaat niet één reden of oorzaak voor maar gewoonlijk een combinatie van verschillende oorzaken. Eén is een vervorming van de goede wil om te helpen. Dan komt tevens de drang van de dwingende onderstroom mee. Een andere reden kan de behoefte zijn om anderen te overtuigen omdat je zelf misschien niet helemaal overtuigd bent. Nog een andere kan het vage en verborgen gevoel zijn dat je eigen geluk ervan afhangt of alle anderen in waarheid zijn. Nog weer een ander reden is een gevoel van ontoereikendheid als je niet in staat bent om te overtuigen, te overreden of iemand anders te bereiken. Dit zijn de belangrijkste en meest voorkomende redenen die eraan ten grondslag liggen. Het is aan de individuele mens om uit te vinden welke en hoeveel van deze redenen van toepassing zijn. Alleen een serieus bevragen van jezelf zal je het antwoord verschaffen en zal niet alleen de spanning verlichten maar tot belangrijke verdere inzichten leiden.

Je zult soms ontdekken dat je het meest ongeduldig bent wanneer iemand anders iets niet begrijpt wat je nog niet zo lang geleden zelf niet begreep. Je bent vaak misschien veel verdraagzamer als iemand anders het er niet mee eens is of het niet begrijpt wanneer het gaat om iets dat je diep van binnen al heel lang weet en wat echte kennis is. Je haast om iemand anders te overtuigen is vaak een weerspiegeling van je ongeduld met jezelf. De kern hiervan is dat je de onvolmaaktheid van deze wereld met het trage proces van streven, begrijpen en groeien niet accepteert.

Om op een adequate manier met deze toestand om te gaan, is het zoals altijd belangrijk dat je zulke gevoelens niet wegdrukt en jezelf wijs maakt dat je kalm bent terwijl dat niet echt zo is, maar om alle emoties van druk, ongeduld, dwang, onverdraagzaamheid, haast enz. te erkennen en van ze te leren. Waarom zijn ze er, wat steekt er achter, wat zegt het over een innerlijke toestand die je misschien niet volledig hebt erkend. Als je waarneemt wanneer zo'n druk bestaat en wanneer niet - hoewel je in beide gevallen misschien niet in staat bent om te overtuigen - kun je wanneer je onderzoekt waarom je in het ene geval wel druk voelt en in

het andere niet een paar verbazingwekkende ontdekkingen over jezelf doen Waarom maak je je over bepaalde kwesties druk en over andere niet?"

VRAAG: Maakt het ook geen verschil wie je voor je hebt. Ik bedoel dat als iemand je aardig vindt je meer ontspannen bent en omgekeerd? (13)

"Ja, natuurlijk. Er spelen altijd een hoop verborgen stromen een rol. Bij andere gelegenheden is misschien het omgekeerde het geval. Je bent misschien meer ontspannen met iemand met wie je geen speciale band hebt dan met iemand met wie je een relatie hebt of intiem bent. Er spelen zoveel verborgen stromen een rol, maar pas als je werkelijk jezelf wordt, zul je deze verborgen stromen van anderen ervaren en bespeuren en ze in hun ware licht begrijpen. Maar zoals jullie weten, kan dit helemaal jezelf worden niet plaats vinden tenzij je je heel erg van de betekenis van je eigen emotionele reacties bewust bent."

VRAAG: Het gebeurt vaak bij deze gesprekken dat er onderwerpen aangeraakt worden waarbij we het heel moeilijk vinden om ze te definiëren en in woorden uit te drukken. Dan gaan emoties een rol spelen en kan de discussie wat uit de hand lopen, ook omdat we ons niet uitspreken. (14)

"Ja, dat is heel juist. Dit onvermogen om je uit te drukken komt voort uit de moeite met communiceren en die hangt op zijn beurt weer samen met hoe echt je bent. Hoe meer je van je werkelijke zelf vervreemd bent, des te minder kun je met anderen opschieten en communiceren en jezelf uitdrukken; dat weten we al. Maar daar komt ook nog bij dat geestelijke ervaring en ontdekkingen van jezelf, hoewel jullie het psychologische arbeid noemen, padwerk is dat op een bepaald punt van de algehele ontwikkeling in werkelijkheid het meest geestelijke van alle ervaringen is en niet in woorden is te vatten of is over te brengen. Dit onvermogen en deze frustratie veroorzaken druk. Je kunt de juiste woorden niet vinden omdat het niet langer een kwestie van woorden is, het werkt op een andere laag. Als je je nog de lezing over communicatie en eenwording herinnert die ik een tijdje geleden gaf en daar nu de meest recente lezing over zelfvervreemding naast legt, zul je de volgende factoren ontdekken: hoe meer je je echte zelf bent, hoe meer contact je met je echte zelf hebt en je daarmee identificeert, des te beter zul je in staat zijn om aan anderen duidelijk te maken wat je ervaart. De woorden zullen er niet zo erg toe doen, omdat een andere laag van je wezen werkzaam is. Je zult in

staat zijn om dat duidelijk te maken door te zijn, door je ruime levenservaring, en dat zal zich op het echte zelf van de ander richten. De woorden zijn dan van secundair belang. Ze zullen niet langer het enige communicatiemiddel vormen. Hoe meer je van jezelf vervreemd bent, des te meer heb je woorden nodig en die zijn dan het enige communicatiemiddel. Daarentegen, hoe echter je wordt, des te meer je zult voelen, en dat gevoel zal heel natuurlijke en moeiteloos naar de andere persoon toegaan en zo alles wat je wilt overbrengen. Dan zullen woorden slechts een van de communicatiemogelijkheden zijn in plaats van de enige.

Jullie zullen nu steeds beter begrijpen waarom ik zo blijf hameren op de noodzaak van het naar boven laten komen van je emoties. Ondanks al jullie weerstand, belemmeringen, foute redeneringen, rationalisaties om dat niet te doen, zullen jullie, als en wanneer jullie dat allemaal overwinnen en uiteindelijk je onderdrukte emoties in je bewustzijn toelaten, zien dat de eerste negatieve stroom zichzelf moet oplossen. Dit kan gebeuren door hun oorsprong te begrijpen voordat de positieve gevoelens die uit je echte zelf komen kleur zullen bekennen. Ik wijs op een andere schakel; het verband tussen de lezing over de noodzaak om je emoties te uiten en zelfvervreemding. Veel van dit materiaal uit het verleden is misschien in vergetelheid geraakt en kan dus niet verbonden worden met het huidige materiaal; hierdoor gaat qua begrip heel veel verloren.

Hoe kun je communiceren als je emoties niet werkzaam zijn? En hoe kunnen ze werkzaam zijn als de negatieve emoties onderdrukt worden en je veel van je productieve, echte gevoelens achter een stevige muur verschanst terwijl je hun leiding nodig hebt om voluit te leven en deel te hebben aan het leven. De ondiepe kunstmatigheid van opgelegde positieve emoties heeft geen enkele werkelijke substantie en is daarom onbetrouwbaar. Je kunt niet van binnenuit communiceren als je niet door dit proces bent heengegaan."

VRAAG: U zei dat wanneer we de toestand bereiken waarin we ons werkelijke zelf vinden, we zullen weten wanneer we actief en wanneer we passief dienen te zijn, dus activiteit en inactiviteit. Kunt U dat uitleggen? (15)

"Ik geloof, beste vriend, dat deze vraag niet alleen door de lezing als je die beter begrijpt maar ook door wat ik verder vanavond nog heb gezegd al is beantwoord. Ik wil niet teveel in herhaling vallen. Ik kan hier alleen resumeren dat het gebrek aan functioneren op het emotionele vlak een onzekerheid voortbrengt met als gevolg dat iemand dan te actief is als hij

passiever zou moeten zijn en omgekeerd. Het zich harmonisch vermengen van activiteit en passiviteit wordt teniet gedaan door een verstandelijk oordelen en het je eerder verlaten op starre regels dan op de intuïtieve factoren die alleen de voortdurende stroom van een altijd veranderend leven volgen." *(Dat gedeelte begrijp ik, maar het gedeelte over activiteit en inactiviteit...)* "Wat is je daar niet duidelijk aan*?" (Nou, oppervlakkig gezien lijkt het voor het mij hetzelfde.)* "Kijk, je ziel kan heel actief zijn en toch uiterlijk geen actie ondernemen. En je kunt uiterlijk actief zijn terwijl je ziel in een passieve toestand is. Activiteit en passiviteit hoeven zich niet noodzakelijkerwijs in uiterlijke zin te manifesteren. Maar actie manifesteert zich wel." *(Maar wat betekent inactiviteit?)* "Inactiviteit betekent geen activiteit." *(Oh, ik begrijp het, nu begrijp ik het....)*

VRAAG: Wanneer je dit werkelijke zelf waar we het allemaal over hebben, bereikt dan heb je een intuïtieve kennis van binnenuit. Je handelt in waarheid zonder angst. Wanneer je dit bereikt weet je ineens dat er geen dood is, dat er geen kwaad is, dat er geen pijn is; je aanvaardt datgene wat we ervaren als gevolg van onze eigen ontoereikendheid en angsten. Wanneer je dit gevoel krijgt dan is er altijd nog het menselijk lichaam waar je inzit en de menselijke angst die je erkent als iets..... Je kunt die angst niet wegjagen en zeggen dat die er niet is.... (16)

"Nee. Kijk mijn beste, verwacht niet van jezelf dat je bovenmenselijk wordt. Natuurlijk moet je met de moeilijkheden van het leven die voortkomen uit het in de materie zijn, omgaan. Ik zei zojuist in een ander verband dat, als je je echte zelf bent, dat niet betekent dat je nooit onzeker, bang, gefrustreerd bent of je nooit ongelukkig voelt. Maar je kunt met dit gevoel van ongelukkig zijn omgaan. Je kunt er in de werkelijkheid mee in het reine komen en het aanvaarden. Je kunt frustratie aanvaarden. Je leven staat niet op het spel omdat je je zin niet krijgt; terwijl er in de illusoire toestand waarin jij je bevindt heel veel meer op het spel staat dan het niet vervuld worden van je wensen. Jouw waarde als persoon en je waardigheid staan op het spel en daarom ervaar je het op een vervormde manier. Dat is de reden waarom frustratie niet door de persoon die nog in zijn onvolwassenheid en schijnoplossingen gevangen zit, gedragen kan worden. Wanneer je eenmaal echt bent, zal je eigenwaarde niet met de onderhavige kwestie worden verward. Je zult zeker bij tijden gefrustreerd, onzeker of verdrietig zijn. In feite zou je niet echt jezelf zijn als je nooit verdrietig zou zijn. Verdriet is gezond; het is een gevolg van voelen en reageren op aspecten van de werkelijkheid. Maar zelfbeklag en depressie zijn dat niet. Verveling is het niet. Het leven is

vreugde en verdriet, geluk en treurspel, vervulling en frustratie. Het ware zelf kan met beide omgaan, het onechte zelf met geen van beide.

Waarom is het voor heel veel mensen makkelijker om door een echt drama heen te gaan maar storten zij in door hun denkbeeldige kleine kwalen die uit hun vervormingen voortkomen welke weer met hun kleine ego zijn verbonden? Het gezonde deel reageert op het echte leven terwijl het ongezonde deel in je op illusie reageert met illusie. Maar let er op dat je niet gaat denken dat je zelfbeklag, bitterheid en doelloosheid als gevolg van oppervlakkig leven (geen emotionele diepgang en het niet bekennen van je echte gevoelens) met de verveling die daaruit voortkomt verdriet is. Laat het verschil tussen deze geheel tegengestelde gevoelens - verdriet en zelfbeklag gemengd met doelloosheid - duidelijk zijn. Wanneer je voor verdriet terugdienst, eindig je in een oppervlakkig leven met alle neveneffecten van dien.

Verwacht niet het onmogelijke van jezelf; je leeft op aarde. Natuurlijk voel je je zo nu en dan onveilig en ben je bang, verdrietig en ongelukkig. Maar je zult je niet onveilig voelen doordat je slachtoffer bent geworden en je je onzeker over jezelf voelt. Leef het leven helemaal met alles wat het met zich meebrengt, zonder voor je gevoelens terug te deinzen. Laten we op onze volgende bijeenkomst ingaan op wat er nu nog niet duidelijk is.

Dierbare, dierbare vrienden, jullie allemaal en ieder van jullie en allen die jullie dierbaar zijn, en al mijn vrienden die hier niet aanwezig zijn, goddelijke zegeningen voor ieder van jullie. Als jullie maar zouden weten dat de werkelijkheden van het leven in geluk, in vreugde, in droefheid en smart, in een tijdelijke worsteling en crisis allemaal groots en prachtig zijn. Leef het leven helemaal en je zult sterk en heel worden. Wees in vrede, Wees gezegend, Wees in God."

Deze lezing met Vragen en Antwoorden werd gegeven via Eva Pierrakos in 1962. Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'Laziness a Symptom of Self-alienation - Questions and Answers'. Vertaling van een aantal vragen - aanvankelijk alleen opgenomen in verschillende V-lezingen - door Anke van der Meer, Ernst Winkler en Wim Scholtens in 1994, 1995; herziening en aanvulling door Paul Avis in 2007.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009